

Τί πρέπει νὰ γίνη «πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν»;

«Προϋποθέσεις» καὶ «Προκλήσεις»

ΣΤΗΝ μηνιαία ἐκκλησιαστικὴ ἐφημερίδα «**Στῦλος Ὀρθοδοξίας**» δημοσιεύεται ἄρθρον τοῦ εὐσεβοῦς καὶ καλοπροαρέτου διευθυντοῦ αὐτῆς κ. **Διονυσίου Μακρῆ**, μὲ τὸν χαρακτηριστικὸν τίτλον: «**Νὰ ἀνοίξει τὸ ζήτημα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς**»¹.

Ὁ κ. Δ.Μ., ὁ ὁποῖος ἔχει παρουσιάσει ἐπανειλημμένως κείμενα², τὰ ὅποια ἐκφράζουν εὐλικρινῆ διάθεσιν νὰ ἀρθῆ ἐπὶ τέλους ἡ διαίρεσις μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ **Πατρίου Ἡμερολογίου** καὶ τῆς **Καινοτομίας**, παρουσιάζει στὸ τελευταῖο δημοσίευσμά του μίαν ἄποψιν, ἡ ὅποια «**διατυπώθηκε στὸν “Σ.Ο.” ἀπὸ Ἱεράρχους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**», ἔχουσαν ὡς ἐξῆς:

«**Ἐπιβάλλεται νὰ ἀνοίξει ἀπὸ ὅλες τὶς Κοινότητες πὸν ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο, τὸ ζήτημα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ νὰ ὑπάρξουν ἀνάλογα κείμενα-ντοκουμένα ἀπὸ ὅλους, πὸν θὰ συμβάλουν οὐσιαστικὰ στὴν ἔναρξιν ἐνὸς ἐποικοδομητικοῦ διαλόγου μὲ τὴν ἐπίσημην Ἐκκλησίαν. Θὰ εἶναι ἓνα οὐσιαστικὸν βῆμα ἐνότητος...**»· «**ἂν γίνῃ κάτι τέτοιο ἀπὸ τὶς ἡγεσίαι τῶν Παλαιοημερολογικῶν Κοινοτήτων, τότε θὰ εἶναι πιὸ εὐκόλῃ μὴ προσέγγισι μὲ κάποιαι ἀπὸ τὶς Κοινότητες...**»¹.

■ Ἐπὶ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς οἱ Ἄντι-οικουμενισταὶ τοῦ **Πατρίου Ἡμερολογίου** ἔχουν νὰ ἀντιπροτείνουσι πρὸς τὸ παρὸν τὶς ἐξῆς δύο ἀπόψεις.

α. «**Οὐκ ἔστιν ἄξιος ἐπίσκοπῆς**»

Κατὰ τὴν Ζ' Ἀγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον (Νίκαια, 787), ὁ «**εὐλαδέστατος Μοναχὸς καὶ Ἡγουμένος τῶν Στουδίων**» Σάββας εὐχήθηκε στὸν Θεὸν νὰ προστατεύῃ τοὺς «**Δεσπότας ἡμῶν τοὺς ἀγαθοὺς**», οἱ ὁποῖοι ἐφρόντισαν τοῦ «**γενέσθαι καὶ συναθροισθῆναι ταύτην τὴν Ἀγίαν Σύνοδον πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν**»³.

Οἱ ἱεράρχαι τῆς **Καινοτομίας** τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἀπὸ τοῦ 1924 (καὶ ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1935, ὅταν «**ἀπετερίχθησαν**» οἱ τρεῖς Μητροπολίται), ὁπότε προεκήληθη ἡ «**διάστασις**», ἡ «**διαίρεσις**», ἡ «**διαφωνία**» καὶ ἡ «**φιλονεικία**»⁴, οὐδέποτε συνεκάλεσαν «**Ἀγίαν Σύνοδον**», «**ἅπῃς ἐνωθῆι τὰ διεσχιζόμενα**»⁵.

Ἄντιθέτως μάλιστα: ἤγειραν ἐναντίον τῶν Ἄκαινοτομήτων τοῦ **Πατρίου Ἡμερολογίου** (δηλαδὴ, ἐναντίον τῶν ἀθῶων καὶ εὐσεβῶν καὶ ὁμοδόξων ἀδελφῶν τους!...), τοιαύτης ἐντάσεως καὶ μορφῆς διωγμοῦς, ὥστε οἱ «**καινοτόμοι ἱεράρχαι ἦσαν διωκτικώτεροι τῆς Πολιτείας**»!⁶....

Τὸ ὀρθόδοξον αἷμα τῶν διωκομένων Ἐνισταμένων, οἱ ὁποῖοι δικαίως δὲν ἀπέδεχοντο τὴν **Ἡμερολογιακὴν/Ἐορτολογικὴν Καινοτομίαν**,

«**ἔδραπε ναοὺς, ὁδοὺς καὶ πλατείας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Κατὰ τοὺς ἀντιχριστιανικοὺς τούτους διωγμοὺς, αἱ σκηναὶ ἦσαν ὅλως ἀποκαρδιωτικά. Χριστιανοὶ μὲ τὸν σταυρὸν ἀνά χειρὰς ἐκτυπῶντο ὡς οἱ τελευταῖοι**

τῶν κακούργων. Μητέρες καὶ λευκανθεῖσαι γερόντισσαι ἐποδοπατοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀστυνομικῶν Ὀργάνων, ἱερεῖς ἐκακοποιοῦντο, αἷμα ἔρρεεν, ἐσμειοῦντο δὲ καὶ θάνατοι»⁶.

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἂν ποτε συνεκαλεῖτο «Ἁγία Σύνοδος», «ὅπως ἐνωθῆ τὰ διεσχισμένα», τὸ πρῶτο ζητούμενον πρὸς «**ἓνα οὐσιαστικὸ ἔθνος ἐνότητος**»¹, δὲν θὰ ἦταν βεβαίως τὸ «**ζήτημα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς**», τῶν βαναύσων καὶ ἀπανθρώπων καὶ ἀντιχριστιανικῶς καὶ ἀδίκως διωχθέντων (καὶ διωκομένων εἰσεῖτι...) Ἀκαινοτομῶν, ἀλλὰ ἡ καθαίρεσις καὶ ἀπομάκρυνσις τῶν διωκτῶν ἀρχιερέων τῆς **Καινοτομίας**.

Εἰς τὴν ἐνωτικὴν **Ζ' Ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον** ἐτέθη τὸ θέμα τῶν διωκτῶν ἐπισκόπων:

«Ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Ταράσιος εἶπεν· εἰ ἐπήνεγκεν (ἐπέφερεν) ἐπίσκοπος οἰασθήποτε πληγὰς καὶ βασάνους ἀνδράσι φοβουμένοις τὸν Κύριον, τοῖς τότε διωκομένοις, οὐκ ἔστιν ἄξιος ἐπισκοπῆς. Ἡ Ἁγία Σύνοδος εἶπεν· οὐκ ἔστιν ἄξιος»⁷.

■ Ἐὰν στὸ «**οἰασθήποτε πληγὰς καὶ βασάνους**» δοθῆ μία διασταλτικὴ ἐρμηνεία, θὰ διαπιστωθῆ ὅτι οἱ «**διωγμοί**» (ποικίλης μορφῆς) συνεχίζονται **ἀμείωτοι** (ἀκόμη καὶ ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὸ ὁποῖο θεωρεῖται ὡς... «**Προπύργιον Ὁρθοδοξίας**» καί... «**Περιστόλιον τῆς Νοεῤῥᾶς Προσευχῆς**»!...).

6. Μὲ τοὺς ἑτεροδόξους ἀπροϋπόθετα

Οἱ ὀρθόδοξοι **Οἰκουμενισταὶ** διεξάγουν σήμερον ἐπίσημους διμερεῖς **Διαλόγους** μὲ τοὺς Ἀγγλικανοὺς (ἀπὸ τοῦ 1973), μὲ τοὺς Παλαιοκαθολικοὺς (ἀπὸ τοῦ 1975), μὲ τοὺς Παπικοὺς (ἀπὸ τοῦ 1980), μὲ τοὺς Λουθηρανοὺς (ἀπὸ τοῦ 1981), μὲ τοὺς Μονοφυσίτας/Ἀντικαλκηδονίους (ἀπὸ τοῦ 1985), περαιτέρω δὲ μὲ τοὺς Μετερορθμισμένους καὶ σὲ προκαταρκτικὸ στάδιο μὲ τοὺς **Μεθοδιστάς** καὶ **Βαπτιστάς**⁸.

Ἐπίσης, οἱ ἡμέτεροι **Οἰκουμενισταὶ**, ἀποτελοῦντες ἐνεργὰ μέλη τοῦ «**Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν**», συμμετέχουν σὲ ἓναν εὐρύτατο καὶ πολυμερέςτατο **Διάλογο**, ὅπερ σημαίνει ὅτι οὐσιαστικὰ διαλέγονται μὲ τόσες ἑτεροδόξες Κοινότητες, ὅσες ἀποτελοῦν μέλη τοῦ Παν-ομολογιακοῦ Ὄργανισμοῦ τῆς Γενεύης, δηλαδή μὲ **342 Κοινότητες**.

Σημειωτέον δέ, ὅτι οἱ **Οἰκουμενισταὶ** συμμετέχουν σὲ πολλοὺς ἄλλους **Διαλόγους** σὲ ἡπειρωτικὸ, περιφερειακὸ, ἐθνικὸ καὶ τοπικὸ ἐπίπεδο.

Οἱ ἐξ ὀρθόδοξων **Οἰκουμενισταὶ** ἐγκαινιάζουν λοιπὸν καὶ διενεργοῦν **Διαλόγους** μὲ ὅλο τὸ φάσμα τῶν ἑτεροδόξων (ἀκόμη καὶ μὲ τῖς πλέον «ἀπίθανες» ομάδες, λ.χ. τὸν ἀντι-αλκοολικὸ «**Στρατὸ Σωτηρίας**»/«**Salvation Army**»!...), ἀπροϋποθέτως ἢ σὲ ἓνα **δογματικὸ minimum** (τριαδολογικὴ «**Βάσις**» τοῦ «**Π.Σ.Ε.**»)... Ἄλλὰ καὶ μὲ ἑτεροθρήσκους, μὲ προϋπόθεσι τὴν... «**μονοθεΐα**»!...

Ἐπὶ ἓνα αἰῶνα, οἱ ὀρθόδοξοι **Οἰκουμενισταὶ**, παρὰ τὴν Συνοδικὴν καὶ Πατερικὴν Παράδοσι, **διαλέγονται μὲν ἀγαστῶς** καὶ συγχρωτίζονται πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως μὲ τοὺς ὀπωσθήποτε στερουμένους «**ἀποστολικῆς διαδοχῆς**» αἰρετικούς, **ταυτοχρόνως δὲ διώκουν ἀπηνῶς καὶ ἐξοντωτικῶς τοὺς Ὁρθοδόξους Ἀντι-οικουμενιστάς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου!**...

Καὶ ὅταν ἐπὶ τέλος (!) οἱ **Καινοτόμοι** αἰσθάνωνται τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴν «**ἐναρξὴ ἐνὸς ἐποικοδομητικοῦ διαλόγου**», προβάλλουν ἓνα προ-απαιτούμενο: «**τὸ ζήτημα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς**» (!), τὸ ὁποῖο βεβαίως δὲν ἐθεώρησαν **ποτέ ἀναγκαῖον** προτοῦ νὰ συγκαθίσουν μὲ πάστορες, παστώρισες καὶ ἐπισκοπῖνες στὴν στρογγυλὴ τράπεζα τοῦ **Οἰκουμενικοῦ Διαλόγου!**...

♦ Ἄρα γε, μήπως ἡ «*πρόκλησις*» αὐτὴ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς «*ἀντοχῆς*» τῶν Ὁρθόδοξων Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, ἐφ' ὅσον τελικὰ πρόκειται γιὰ ἐμπαιγμὸ χεῖρονα τῶν διωγμῶν;...

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 37/Ἰούλιος 2001, σελ. 160.

1. Ἐφημερ. «*Στυλὸς Ὁρθοδοξίας*», ἀριθ. 14/Ἰούνιος 2001, σελ. 22.
2. Βλ. ἐνδεικτικῶς: «*Στυλὸς Ὁρθοδοξίας*», Μάϊος 2000, σελ. 14-15 (Συνέντευξις μητροπολίτου Ἀξώμης κ. Πέτρου)· ἀριθ. 8/Δεκέμβριος 2000, σελ. 24: «*Ἡ ἀναγκαιότητα τοῦ διορθόδοξου διαλόγου*»· ἀριθ. 13/Μάϊος 2001, σελ. 31 (Ἐπιστολὴ τοῦ Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέτση καὶ Ἀπάντησις Διονυσίου Μακρῆ).
3. Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 758β/Mansi τ. 12, στλ. 1118E.
4. Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 728β, σελ. 762α καὶ σελ. 768β/Mansi τ. 12, στλ. 1003D, στλ. 1130B καὶ 1154C.
5. Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 761α/Mansi τ. 12, στλ. 1126D.
6. Ἀριστοτέλους Δ. Δελήμπαση, Πάσχα Κυρίου, σελ. 755, Ἀθῆνα 1985.
7. Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 758α/Mansi τ. 12, στλ. 1115 ἄ.
8. Μ.Π. Γ. Τσέτση, «*Οἱ Διμερεῖς Θεολογικοὶ Διάλογοι μεταξὺ Ἐτεροδόξων Ἐκκλησιῶν σὲ συνάφεια πρὸς τοὺς Διμερεῖς Διαλόγους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας*», περιοδ. «Ὁρθοδοξία» Κωνσταντινουπόλεως, Ἀπρίλιος - Ἰούνιος 1995, σελ. 243 ἔ.